

9de Oktober 1901 er givet til Folketinget. Det, der var Meningen, var, at vi skulde se, om vi ikke kunde komme til at lempe disse Forhold. Der er jo ikke Tale om, at Rigsdagen eller jeg paa nogen Maade vil anbefale, at de Folk, der skulle afstaa Jord til Staten i slige Tilfælde, selv skulle staa for, hvad de ville have, nej, det vil jo føre til Urimeligheder, som Statskassen aldeles ikke kunde være tjent med, men hvad jeg mener, der kan være Tale om, er, at vi i fremtidige lignende Tilfælde kunne faa Lovgivningen lempet saaledes, at de paagældende Lodsejere ogsaa skulde have delegerede med til at tale deres Sag. Og jeg fortrøster mig til at hævde dette Standpunkt, da hele Rigsdagen har været enig om senere at vedtage en Lov, i hvilken det siges, at naar der skal finde Udvidelser Sted paa Steder, hvor der er anlagt Jernbane, og der er 5 Lodsejere, der ere delagtige i en saadan Udvidelse, saa skulde de have Lov til at have delegerede med i Taksationskommissionen. Vi have altsaa anerkendt her fra Rigsdagens Side, at der var et Hul her, og at de paagældende Lodsejere ganske vist ikke skulde have mere, end deres Jorder ere værd, men at de ogsaa paa den anden Side skulde have Lov til at have delegerede med, saaledes at der ikke bliver gjort dem alt for stor Uret. Det er et Punkt, der har den allerstørste Betydning for Landbefolkningen, og derfor har jeg tilladt mig over for dette Svar paa Andragendet at fremdrage Sagen, da vi mulig, hvis Ministeriet stiller sig velvilligt, saaledes som den forrige Minister for offentlige Arbejder i Princippet gjorde, kunne faa noget lempet paa dette Omraade gennem Lovgivningen. Som sagt, jeg beklager, at den paagældende Minister ikke er til Stede, saa jeg kan vel sagtens ikke vente at faa noget Svar paa dette Spørgsmaal, men jeg har villet fremdrage det, fordi det er en Sag, der har Betydning for mange, mange Folk ude paa Landet.

N. I. Jensen: Det er en lignende Sag som den, der nu blev foredragen af det ærede Medlem for Ribe (Busk), som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Der blev her i forrige Samling forhandlet et Andragende til Ministeren for offentlige Arbejder. Det var Indstillingen under Nr. 17, og det angik ogsaa Jernbaneforhold, nemlig Taksatorerne ved Jernbanen paa Bornholm. De førstvalgte Taksatorer vare blevne kasserede og der var blevet valgt nogle ny tværtimod Bestemmelsen i For-

ordningen af 5te Marts 1845, § 10. Jeg havde ventet, at den afgaaede Minister for offentlige Arbejder havde taget Hensyn til denne Indstilling og i det mindste ladet os se noget vedrørende dette Spørgsmaal. Men der findes intet derom i de Svar, som Ministeren har givet paa Indstillingerne, og altsaa maa jeg jo antage, at han helt har ignoreret Spørgsmaalet; men jeg vilde nødigt have, at det skulde gaa hen upaa-talt, og jeg haaber, at den nuværende Minister for offentlige Arbejder vil tage sig lidt af den Sag. Jeg finder ikke, det vilde være heldigt, om det skulde gaa hen upaa-talt, at Administrationen, her i dette Tilfælde den kongelige Kommissarius og Amtmanden over Bornholms Amt, kunde faa Lov til at handle i Uoverensstemmelse med Forordningen af 5te Marts 1845, uden at vedkommende i det mindste fik en Paa-mindelse om, at saadant var utilbørligt og ikke burde finde Sted. Jeg vil tillade mig at henvise til Andragendet og Udvalgets Indstilling tilligemed de Forhandlinger, der bleve førte om denne Sag i forrige Samling, og som findes i Folketingets For-handlinger Sp. 4548 ff., og haaber, at jeg og Tingets Medlemmer maa faa Lejlighed til at se et Svar paa dette Spørgsmaal.

Det er egentlig dette, som har bevæget mig til at forlange Ordet. Den Tekst, som vi her have at tale over, er jo saa omfattende, at det ikke vilde være vanskeligt at holde en længere Tale. Jeg føler ikke den mindste Trang dertil og skal derfor heller ikke plage nogen dermed. Det er kun et Par korte Bemærkninger, jeg vil gøre. Den ene er den, at jeg ved, at det ærede Medlem for Frederikshavn (H. Madsen) om lidt vil holde en Tale, og i denne Tale vil han blandt andet omtale Frederikshavns Havn. Jeg vil paa Forhaand, da jeg kender hans Anskuelse — jeg vil nemlig ikke siden hen søge Lejlighed til at tale — give min fulde Tilslutning til de Udtalelser, han vil komme frem med. Jeg vilde i høj Grad beklage, om Afgørelsen af Spørgs-maalet om Frederikshavns Havn skulde blive udsat ret længe. Jeg tror, det er et Spørgsmaal af saa betydelig Interesse for Skagen og for dens talrige Fiskerbefolkning, at vi ikke bør udsætte Afgørelsen af denne Sag ret længe. Vi vide jo, at det drejer sig om Penge, og at vi skulde spare, men det kan ikke nytte noget at spare paa urette Steder, det er en daarlig Økonomi. Og naar dette Foretagende her i Virkeligheden er produktivt, synes jeg ikke, det er rigtigt at udsætte Afgørelsen deraf. I dette Tilfælde er det jo ogsaa